

Воеводата (Панайотъ Хитовъ), герой на поемата, закърменъ съ хайдушкия блѣвъ за свобода, живѣлъ съ копнежитѣ на измѣчения народъ, страдалъ заради него, защото се увличалъ „нещастните да отърве“, събира дружина и трѣгва:

Да обикаля планинитѣ
Мжчителитѣ си да трий,
Що теглилъ той злочестинитѣ
Колко годѣ да измий.

Но наредъ съ отмъщението на бунтовника и зовътъ за борба противъ притѣснителитѣ, въ пѣсента се лѣятъ и плачушитѣ звуци на едно сърдце, за което тѣгата по „башино огнище“, „вѣжна майка“ и „роденъ градъ“ е безкрайно силна —

На върхътъ вечъ като достигна,
Да си почини той седна;
Къмъ югъ очитѣ си издигна
И видя родна си страна.

Открилъ е башино огнище,
Градътъ въ който се родилъ;
Гдѣ се научи за да ище
На нѣжна майка погледъ милъ.

.

На канаритѣ се възкача
Градътъ изглежда отдалечъ,
Порони сълзи горко плаче
Изгубенъ е за него вечъ.

.

Втора свата съ П. Р. Славейковъ. — Църковниятъ въпросъ, който цѣли три десетилѣтия въл-